χε φέρει ἐπίτηδες γιὰ τὸ χορὸ ὀρχήστρα ἀπὸ τὴν Σιγκαπούρη, ἀμέτρητες κάσσες σαμπάνια καὶ ὅ,τι ἐκλεκτότερο μποροῦσε νὰ προσφέρη ἡ Ἀνατολὴ κι' ἡ Δύσι.

Ἀπειροι πιερρότοι καὶ κολομπίνες κυκλοφοροῦσαν στὶς ἀπέραντες μαρμάρινες αἴθουσες καὶ στοὺς κήπους τοῦ παλατιοῦ κ' ἔτσι ἡ παρουσία ἑνὸς περιπλέον πιερρότου πέρασε ἀπαρατήρητος. Ὁ Μίκι καὶ ἡ Λόϊ χόρεψαν, ἔφαγαν, ἤπιαν καὶ διασκέδασαν ὅσο μπόρεσαν περισσότερο. Ὁ Μίκι ζοῦσε σὰν μέσα σ' ὄνειρο, ὅταν στὸ τέλος ἑνὸς φοξ-τρὸτ ἡ Λόϊ ψιθύρισε στ' αὐτί του:

—Ἦλθε ἡ στιγμὴ νὰ κάνης κάτι γιὰ μένα. Θὰ κρατήσης τὸ λόγο ποὺ μοῦδωσες...

Πρόθυμα, ὁ Μίκι τῆς ἀπάντησε καταφατικά.

—Πήγαινε λοιπόν, νὰ μὲ περιμένης κάτω ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ ταράτσα καὶ μὴ σαλέψης ἀπὸ κεῖ ὡσότου νὰ ἔλθω. Θέλεις;

—Ἀκοῦς ἐκεῖ!

—Πήγαινε τότε!

Ὁ Μίκι, χωρὶς νὰ ζητήση περισσότερες ἐξηγήσεις, πῆγε καὶ περίμενε στὴν ὡρισμένη θέσι. Κάπνισε τὸ ἕνα σιγάρο ἐπάνω στὸ ἄλλο, ἀκούγοντας τὴ γλυκειὰ μουσική, μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία. Ξαφνικὰ ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς Λόϊ, ἡ ὁποία ἀκουμπισμένη στὰ μαρμάρινα κάγκελλα τῆς ταράτσας ἔλεγε γρήγορα ψιθυριστά:

—Φύγε γρήγορα, Μίκι, τώρα ποὺ δὲν σὲ βλέπουν!... Ξέρεις ποῦ βρίσκεται ἡ «Σπηλιὰ τῶν Νυχτερίδων» στὴν παραλία;

—Ναί!

—Πήγαινε ἐκεῖ καὶ περίμενέ με! Θὰ ἔλθω σὲ λίγη ὥρα. Νά! Πάρε τὴ σάρπα μου γιὰ νὰ πιστέψης πὼς δὲν θὰ σὲ γελάσω! Θὰ ἀντιμειφθῆς, ἂν τὴν φυλάξης πιστά. Γρήγορα, πήγαινε...

Ὁ Μίκι ἔχωσε τὴ σάρπα μέσα στὴ μπλούζα του καὶ τρέχοντας χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα.

* * *

Ἡ σελήνη πλησίαζε στὴ δύσι της καὶ ἡ Λόϊ δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμα. Ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς ὁ Μίκι ἔβλεπε τὶς τελευταῖες προετοιμασίες τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ «Φήλντ». Ἔπρεπε νὰ φύγη! Ἀπογοητευμένος σκεπτόταν πὼς δὲν θὰ ξανάβλεπε τὴ Λόϊ... μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ τριανταφυλλένια κολουμπίνα ξεπετάχτηκε πίσω ἀπ' ἕνα θάμνο, κι' ἐνῶ τὸν ἀγκάλιαζε τρυφερά, ψιθύρισε:

—Φύλαξε πιστά...σὰν πολύτιμο μαργαριτάρι, τὸ μυστικὸ τῆς περιπέτειάς μας! Τὸ ὄνειρο τελείωσε!... Δόσε μου τὴ σάρπα μου καὶ φύγε μακρυὰ στὰ γαλανὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ!... Μὴ προσπαθήσης νὰ μάθης τίποτε... Μόνο θυμήσου πάντοτε, ὅπως θὰ τὴ θυμοῦμαι κι' ἐγὼ τὴν ὀνειρεμένη αὐτὴ βραδειά!

Καὶ ἁρπάζοντας τὴ σάρπα της ἡ Λόϊ ἔφυγε.

. . . . . .

Ὁ Μίκι πλησίασε στὸν κύκλο ποὺ εἶχε σχηματισθῆ γύρω στὸν πιλότο.

—Μάλιστα—διηγόταν ὁ πιλότος—ἀφοῦ ὁ Μαχαραγιὰς ἔδειξε στοὺς καλεσμένους του τοὺς θησαυρούς του, τὴν ὅρα ποὺ τοποθετοῦσαν τὰ κοσμήματα στὰ κιβώτια, ἀντελήφθησαν πὼς ἔλειπε ἕνα ἀνεκτίμητο μαργαριταρένιο περιδέραιο... Μιὰ μικρὴ τριανταφυλλένια κολομπίνα πρότεινε νὰ γίνη σωματικὴ ἔρευνα. Ἡ ἔρευνα ἔγινε, πράγματι, μὰ τὰ μαργαριτάρια δὲν βρέθηκαν... Μήπως ἔμαθες τίποτε ἄλλο γι' αὐτὴν τὴν ἱστορία, Μίκι; ρώτησε ὁ πιλότος.

Ὁ Μίκι τοὺς κύτταξε ὅλους καὶ κατόπιν εἶπε ἀργά:

—Φυσικά, ξέρω πολλά, ἀφοῦ...ἐγὼ τὰ ἔκλεψα!

Οἱ συνάδελφοί του γέλασαν μὲ τὸ ἀστεῖο κ' ἐξακολούθησαν τὴν κουβέντα τους.

Ὡστόσο, ὁ Μίκι δὲν εἶχε πῆ ψέματα. Ἀκουμπισμένος στὴ κουπαστὴ τοῦ πλοίου, θυμόταν πὼς ἀπάνω στὴ σάρπα, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Λόϊ, ἦταν καρφωμένο ἕνα μαργαριταρένιο περιδέραιο. Ὁ ἀφελὴς Μίκι εἶχε πιστέψει πὼς ἦταν δικό της!

—Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε! μουρμούρισε, κυττάζοντας τὴ γαλανὴ θάλασσα. Ἕνα ξέρω μονάχα, πὼς πέρασα μιὰ ὀνειρεμένη βραδειά!!

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ οἰκήσῃ τὸ σταυρὸ καὶ νὰ ψάλλη συγχρόνως.

Ἰταλική

Ὁ Γιάννης Μπουντρό, ὁ φούρναρης τοῦ χωριοῦ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΠΟΥΒΙΕ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Ὁ ἀββᾶς Γκουλδαίν, ὁ ἐρημέριος τοῦ Μενελντοῦ, ἦταν ἕνας καλὸς καὶ βολικὸς παπᾶς, τὸν ὁποῖο ἐλάτρευαν ὅλοι οἱ ἐνορίτες κι' ἡ ἐνορίτισές του. Ὅταν κάθε τόσο πήγαιναν νὰ ἐξομολογηθοῦν, ἔδινε σ' ὅλους τὴν συγχώρησι καὶ τοὺς συμβούλευε σὰν πατέρας.

Μερικοί, ὡστόσο, ἔλεγαν πὼς ἦταν ὑπερβολικὰ ἐπιεικής.

—Καλὰ τὰ μικρὰ πταίσματα, ἔλεγαν, μὰ ὁ εὐλογημένος συγχωρεῖ κι' ὅλα τὰ ἐγκλήματα καὶ τὶς κατεργαριὲς τῶν παλληκαρίων. Ἔτσι δὲν ὑπάρχει ὁ φόβος τοῦ Κυρίου...

Μὰ ὁ ἀββᾶς Γκουλδαὶν ἐξακολουθοῦσε τὴν τακτική τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἐπιεικείας, ποὺ ἐδίδαξεν ὁ Χριστός.

Καὶ ἡ ἐκκλησία του ἦταν πάντα γεμάτη πιστοὺς κι' αὐτὸς περνοῦσε καλὰ μὲ τοὺς ἐνορίτες του, σὰν πατέρας μὲ τὰ παιδιά του. Ἰδίως ὅταν ζύγωνε τὸ Πάσχα, τὸ ἐξομολογητήριό του ἦταν πάντα νεμάτο κόσμο, ποὺ περίμενε νὰ ἐξομολογηθῆ καὶ νὰ πάρη τὴν συγχώρησι...

Ὁ παπᾶ - Γκουλδαὶν τοὺς ξεμπέρδευε γρήγορα - γρήγορα, δίνοντάς τους ἀμέσως τὴν συγχώρησι.

Ὁ Γιάννης Μπουντρό, ὁ φούρναρης τοῦ χωριοῦ, ἤξερε τὴν ἐπιείκεια τοῦ ἀββᾶ, ὅταν πῆγε νὰ ἐξομολογηθῆ τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα, γιὰ νὰ καθαρίση τὴ συνείδησί του ἀπὸ τὰ κρίματά του. Κι' ἦταν βαριφορτωμένη ἡ συνείδησις τοῦ Γιάννη Μπουντρό. Ἂν ἦταν καράβι, θὰ βούλιαζε ἀπὸ τὸ βάρος... Δὲν ὑπῆρχε μεγαλείτερος κατεργάρης μέσα στὸ χωριό. Μεθύστακας, ἔδερνε τὴ γυναίκα του, ἔκλεβε τοὺς πελάτες του, ἐφούσκωνε τοὺς λογαριασμοὺς ὅσων ἐψώνιζαν μὲ πίστωσι, ἐξάφριζε τὰ φαγιά, ποὺ ἔστελναν οἱ γειτόνοι νὰ τὰ ψήσῃ στὸ φοῦρνο, ἐξύγιαζε ξύγκικα, τέλος πάντων, δὲν ὑπῆρχε βρωμιά, ποὺ νὰ μὴν τὴν κάνη...

—Ἄ, ἐσὺ εἶσαι, Μπουντρό, τοῦ εἶπε μὲ καλωσύνη ὁ ἀββᾶς, μόλις τὸν εἶδε. Τί κάνουν στὸ σπίτι ; Καλὰ εἶνε ἡ γυναῖκα σου ;

Γιατί ἔτσι ἄρχιζε πάντα ὁ ἀββᾶς Γκουλδαίν. Πρὶν ἐξομολογήση τοὺς ἐνορίτες του, τοὺς ρωτοῦσε γιὰ τὰ δικά τους, γιὰ τὶς δουλειές τους, τὶς στενοχώριες τους, γιὰ τὸ σπιτικό τους, ἐνθαρρύνοντάς τους ἔτσι νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὴν καρδιά τους.

—Ἐγὼ εἶμαι, ὅλος κι' ὅλος, ἀββᾶ μου ! εἶπεν ὁ Μπουντρό. Ὅλοι εἶμαστε καλά. Καὶ νά, ἦρθα νὰ ξομολογηθῶ, γιὰ νὰ ἐλαφρώσω τὴν ψυχή μου ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν.

—Καλὰ ἔκανες, Μπουντρό. Λοιπόν, λέγε, τί σὲ βαραίνει...

Ὁ Μπουντρὸ ἄρχισε νὰ λέη τὰ κρίματά του. Εἶπε... εἶπε...—μήπως ἦσαν κἀ λίγα ;—καὶ σὲ κάποια στιγμὴ ἐσταμάτησε διστακτικός.

—Γιατί κομπιάζεις, Μπουντρό ; ρώτησε ὁ ἀββᾶς. Ξέχασες τίποτε ; Ψάξε καλὰ τὴ συνείδησί σου...

—Πάτερ μου, εἶνε καὶ κάποιο κρίμα, ποὺ δὲν τολμῶ νὰ τὸ πῶ...

—Εἶνε τόσο βαρύ ;

—Ὄχι βαρύτερο ἀπὸ τ' ἄλλα, πάτερ μου.... μά...

—Λέγε, λοιπόν, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὲ συχωρέση...

—Ἄχ ! πάτερ μου, ἔκλεψα....

Ὁ ἀββᾶς ἀναστέναξε.

—Τί ἔκλεψες, τέκνον μου ; ρώτησε.

—Ξύλα, πάτερ μου.

—Ἀπὸ ποῦ τἄκλεψες, τέκνον μου, καὶ πόσα ἦσαν τὰ ξύλα ;

Ὁ Μπουντρὸ σκέφτηκε λίγο.

—Ἦταν καμμιὰ δεκαριὰ φορτώματα, πάτερ μου, καὶ τἄκλεψα ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τῆ δική σας...

—Εὐλογημένε καὶ σύ, τοῦ εἶπε μὲ βαθὺ ἀναστεναγμὸ ὁ ἀββᾶς. Αὐτὰ τὰ ξύλα ποὺκλεψες ἦσαν τοῦ Θεοῦ, γιατὶ τὰ εἶχα νὰ ζεσταίνονται οἱ φτωχοὶ τὸν χειμῶνα...

—Ἂς μὲ συγχωρήση, λοιπόν, ὁ Θεός, πάτερ μου. Εἶνε τόσο μεγάλος καὶ πλούσιος...

—Καλά, τέκνον μου. Συχωρεμένος νὰ εἶσαι.

Ὅταν γύρισε σπίτι του ὁ Μπουντρό, ἔμαθε ἀπ' τὴ γυναίκα του ὅτι τὰ ξύλα ποὺκλεψε ἦσαν μονάχα πέντε φορτώματα. Γύρισε τότε ξανὰ στὸν ἀββᾶ.

—Τί θέλεις, Μπουντρό ; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος. Ξέχασες κανένα κρίμα ;

—Δὲν ξέχασα κανένα κρίμα, πάτερ μου, μὰ ἦρθα νὰ μοῦ δώσης τὰ ἄλλα πέντε φορτώματα ξύλα.

—Ποιὰ ξύλα ;

—Ἐκεῖνα ποὺ μοῦ χάρισες, παπᾶ μου...

—Δὲν σοῦ χάρισα τίποτε. Μοῦ τἄκλεψες καὶ μιὰ ποὺ δὲν εἴχες νὰ τὰ δώσης πίσω, γιὰ νὰ σοῦ σβύσω τὸ κρῖμα σου, σοῦ χάρισα ὅ,τι ἔκλεψες.

—Ναί, μὰ κατὰ λάθος σοῦ εἶπα πὼς ἔκλεψα δέκα φορτώματα ξύλα, ἐνῶ εἶχα κλέψει πέντε μονάχα. Ὅ,τι δίνει ὁ καλὸς Θεός, πάτερ μου, δὲν τὸ παίρνει πίσω. Ἀπὸ τὰ ξύλα τῶν φτωχῶν μοῦδωσε τὰ δέκα φορτώματα ξύλα, ποὺ μοῦ χάρισες. Ἐπῆρα τὰ πέντε, μοῦ χρωστᾶς τὰ ἄλλα πέντε !...

Κόκκαλο ὁ ἀββᾶς !...

ΖΑΝ ΜΠΟΥΒΙΕ

—Τἄκλεψα ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τῆ δική σας !...